

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw
(druk nr 1134)**

I. Cel i przedmiot ustawy

Zasadniczym celem nowelizacji ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji jest implementacja dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych). Należy dodać, że powyższa dyrektywa została zastąpiona wersją ujednoliczoną – dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r.

Implementacja postanowień wymienionej dyrektywy do polskiego porządku prawnego stanowi nową jakość w podejściu do świadczenia usług audiowizualnych. Wynika to przede wszystkim z faktu, że dyrektywa zawiera regulacje dotyczące nie tylko telewizji tradycyjnej, ale także tej, która nadawana jest w Internecie. Ponadto obejmuje ona swoim zakresem również usługi audiowizualne na żądanie, czyli treści, które udostępniane są odbiorcy na jego życzenie z katalogu dostawcy. W odniesieniu do obydwu kategorii usług audiowizualnych dyrektywa zawiera postanowienia dotyczące ochrony osób małoletnich i porządku publicznego, promocji twórczości europejskiej, a także ilościowych i jakościowych obowiązków dostawców usług związanych z przekazami handlowymi (reklama telewizyjna, sponsoring oraz lokowanie produktu).

W związku z powyższymi postanowieniami dyrektywy przedmiotowa ustawa przewiduje m.in.:

- 1) rozszerzenie dotychczasowego zakresu regulacji na nielinearne audiowizualne usługi medialne oraz wszystkie linearne usługi medialne, z wyłączeniem programów radiowych rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych,
- 2) ustanowienie reguł ogólnych dla wszystkich objętych regulacją usług medialnych, zawierających zwłaszcza zasady identyfikacji dostawcy usług medialnych, zakaz nawoływania do nienawiści, ogólne zasady dotyczące przekazów handlowych (reklamy, sponsorowania, telesprzedaży, lokowania produktów),
- 3) liberalizację zasad umieszczania przekazów handlowych w programach telewizyjnych,
- 4) regulację prawa do krótkich sprawozdań w programach telewizyjnych,
- 5) szczególne zasady ochrony małoletnich oraz promowania audycji europejskich w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie,
- 6) stopniowe zapewnianie dostępności usług medialnych dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu,
- 7) rozwijanie edukacji medialnej,
- 8) zapewnianie niezależności i pluralizmu organów regulacyjnych oraz ich zdolności do współpracy z organami z innych państw członkowskich Unii Europejskiej przy stosowaniu dyrektywy.

Wprowadza także definicje nowych terminów takich jak: usługa medialna, dostawca usługi medialnej, audiowizualna usługa medialna na żądanie, przekaz handlowy, lokowanie produktu, audycja dla dzieci, autopromocja oraz audiodeskrypcja.

Rozszerzeniu uległy dotychczasowe kompetencje Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji na wszelkie usługi medialne objęte ustawą i ich dostawców, na zachęcanie dostawców usług medialnych do samoregulacji i współregulacji oraz wspieranie tak ustanowionych norm. Ponadto nową, istotną kompetencją Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jest upowszechnianie umiejętności świadomego korzystania z mediów (edukacji medialnej) oraz współpraca z innymi organami państwowymi, organizacjami pozarządowymi i innymi instytucjami w tym zakresie.

Przedmiotowa ustawa reguluje zagadnienia dotyczące reklamy. W myśl przyjętej definicji reklamą jest przekaz handlowy, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług. Reklamą jest także autopromocja.

Postanowienia implementowanej dyrektywy liberalizują zasady umieszczania reklam w programie, w tym zwłaszcza przerywania audycji w celu ich nadania, umożliwiając dowolne przerywanie filmów i seriali blokami reklamowymi. Jak wynika z uzasadnienia do projektu przedmiotowej ustawy "wydaje się, że prawodawca wspólnotowy przedłożył tu interes nadawców i reklamodawców nad interes odbiorców. ...". Jednakże art. 4 ust. 1 dyrektywy umożliwia państwu członkowskiemu zobowiązanie dostawców usług medialnych do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w przedmiotowym zakresie. Wobec powyższego zastosowano w omawianej ustawie surowsze regulacje poprzez pozostawienie:

- 1) zasady 20-minutowej przerwy pomiędzy kolejnymi blokami reklamowymi w audycji w programie telewizyjnym oraz 10-minutowej przerwy pomiędzy kolejnymi blokami reklamowymi w audycji w programie radiowym;
- 2) dotychczasowych regulacji w zakresie przerywania audycji sportowych;
- 3) zakazu przerywania w celu nadania reklam lub telesprzedazy serwisów informacyjnych, audycji o treści religijnej, audycji publicystycznych i dokumentalnych o czasie krótszym niż 30 minut oraz audycji przeznaczonych dla dzieci.

Pomimo przyjęcia odstępstw od reguł określonych przez dyrektywę 2010/13/UE przedmiotowa ustawa częściowo liberalizuje dotychczasowe zasady przerywania audycji reklamami poprzez dopuszczenie przerw reklamowych w czasie trwania audycji dotyczących aktualnych wydarzeń.

Ponadto w świetle przyjętych rozwiązań ukryta reklama została zastąpiona ukrytym przekazem handlowym. Wprowadzony został przepis zakazujący nadawania ukrytych przekazów handlowych (obecnie obowiązuje przepis dotyczący zakazu ukrytej reklamy), lokowania produktów, z pewnymi wyjątkami, oraz lokowania tematów.

Zgodnie z przyjętą definicją lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na odpłatnym przedstawieniu lub nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi. Natomiast lokowaniem tematu jest przekaz handlowy polegający na odpłatnym nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w scenariuszu lub liście dialogowej audycji.

W myśl ustawy lokowanie produktu jest dopuszczalne wyłącznie w filmach kinematograficznych, filmach lub serialach wytworzonych na użytek audiowizualnych usług medialnych, a także w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych, lub w postaci

nieodpłatnego udostępniania towaru lub usługi do wykorzystania w audycji, w szczególności w charakterze rekwizytu lub nagrody z wyłączeniem audycji dla dzieci.

W celu promocji polskiej twórczości nadawcy programów radiowych, z wyłączeniem programów tworzonych w całości w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub w języku regionalnym będą mieli obowiązek przeznaczania co najmniej 33 % miesięcznego czasu nadawania w programie utworów słowno-muzycznych na utwory, które są wykonywane w języku polskim, z tego co najmniej 60 % w godzinach 5-24.

W wyniku wprowadzonych zmian nadawcy programów telewizyjnych zostali obowiązani do zapewniania dostępności programów dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz słuchu, przez wprowadzanie odpowiednich udogodnień tj. audiodeskrypcji, napisów dla niesłyszących oraz tłumaczeń na język migowy, tak aby co najmniej 10 % kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży, posiadało takie udogodnienia.

W przedmiotowej ustawie został wprowadzony nowy rozdział dotyczący audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Zgodnie z przyjętą definicją audiowizualną usługą medialną na żądanie jest usługa medialna świadczona w ramach działalności gospodarczej umożliwiająca odbiór audycji audiowizualnych w wybranym przez odbiorcę momencie, na jego zamówienie, w oparciu o katalog ustalony przez dostawcę tej usługi.

Usługi tego rodzaju będą podlegały zgłoszeniu do wykazu prowadzonego przez Przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. W myśl przyjętych rozwiązań dostawcy audiowizualnych usług na żądanie są obowiązani do promowania audycji europejskich, w wybrany przez siebie sposób, w ramach świadczonych przez nich usług.

Ponadto zasadniczo rozszerzony dotychczasowy zakres rozdziału 6 poprzez objęcie nim rozpowszechniania niektórych programów telewizyjnych, rozprowadzania programów oraz udostępniania publicznego audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem m.in. regulacji dotyczących audycji europejskiej, audiowizualnych usług medialnych na żądanie, a także obowiązków nakładanych nadawców programów radiowych w zakresie promocji polskich artystów.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Opiniowana ustawa została uchwalona na 86. posiedzeniu Sejmu w dniu 4 marca 2011 r. w oparciu o projekt rządowy (druk sejmowy nr 3812). Rada Ministrów uznała

wymieniony projekt za pilny z uwagi na to, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE powinna być implementowana do prawa krajowego do dnia 19 grudnia 2009 r.

Pierwsze czytanie projektu odbyło się w dniu 2 lutego 2011 r. na posiedzeniu sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu, a następnie projekt był przedmiotem pracy podkomisji nadzwyczajnej powołanej do jego rozpatrzenia. Efektem tych prac było sprawozdanie Komisji (druk sejmowy nr 3885), w którym zamieszczono także 2 wnioski mniejszości.

W trakcie drugiego czytania projektu w dniu 2 marca 2011 r. zostały wniesione dwie poprawki (dodatkowe sprawozdanie Komisji – druk sejmowy nr 3885 – A).

Podczas trzeciego czytania Sejm odrzucił jeden z wniosków mniejszości oraz jedną z poprawek. Sejm przyjął wniosek mniejszości, w którym wnioskodawcy proponowali, aby przy ustalaniu czasu nadawania nie liczyć czasu nadawania utworu premierowego, a tylko czas nadawania utworu słowno-muzycznego w języku polskim przez debiutanta. W konsekwencji należało skreślić definicję utworu premierowego. Natomiast przyjęta poprawka miała na celu wykreślenie przepisu, który stanowił, że organ rejestracyjny odmawia wpisu do rejestru programu telewizyjnego rozpowszechnianego wyłącznie w systemie teleinformatycznym, jeżeli rozpowszechnianie programu przez wnioskodawcę mogłoby spowodować poważne naruszenie art. 18 ust. 1, 4 i 5.

III. Uwagi szczegółowe

1. Projekt omawianej ustawy został określony przez Radę Ministrów jako pilny, w związku z koniecznością niezwłocznego wdrożenia nowych przepisów Unii Europejskiej dotyczących koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej. Należy jednak podkreślić, iż zgodnie z art. 123 ust. 1 Konstytucji, zakres spraw co do których klauzula pilności nie może mieć zastosowania obejmuje projekty: ustaw podatkowych, ustaw dotyczących wyboru prezydenta, Sejmu, Senatu i organów samorządu terytorialnego, ustaw regulujących **ustrój i właściwości władz publicznych** oraz kodeksów.

Mając na uwadze zakres przedmiotowy opiniowanej ustawy, w szczególności fakt, że ustawa ta określa zadania i kompetencje Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, wydaje się być nieuzasadnionym poddawanie jej procedurze pilnej.

2. W art. 1 w pkt 4 wskazano, że do rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych stosuje się przepisy prawa prasowego, o ile ustawa nie stanowi inaczej. Zgodnie z Zasadami techniki prawodawczej należy podać pełny tytuł i adres publikacyjny aktu prawnego, do którego następuje odesłanie.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 4 wyrazy "prawa prasowego" zastępuje się wyrazami "ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.)";

3. W art. 1 w pkt 5 dodawany art. 3a umożliwia dostawcom usług medialnych tworzenie i przystępowanie do kodeksów (kodeksu) dobrych praktyk w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Jednocześnie wskazuje, że dostawcy usług medialnych mogą korzystać z tego prawa "mając na względzie realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 14a, art. 16b ust. 3a, art. 18a, art. 20d i art. 20e". Należy zauważyć, że przytoczony fragment przepisu, nie zawiera treści normatywnych. Stanowi jedynie rodzaj zaleceń i podpowiedzi dla dostawców usług medialnych, czym powinni się kierować w tworzeniu i przystępowaniu do kodeksu dobrych praktyk. W związku z powyższym należy rozważyć usunięcie fragmentu przepisu, który nie zawiera treści normatywnych i jednocześnie zastosowanie liczby pojedynczej zamiast mnogiej w odniesieniu do wyrażenia "kodeksów".

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 5 wyrazy ", mając na względzie realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 14a, art. 16b ust. 3a, art. 18a, art. 20d i art. 20e, mogą tworzyć i przystępować do kodeksów" zastępuje się wyrazami "mogą tworzyć i przystępować do kodeksu";

4. W art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 2 została zamieszczona definicja pojęcia "audycja". Jednocześnie w tej definicji został zawarty skrót wyrażenia "katalog audycji udostępnianych publicznie w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie". Zgodnie z § 154 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej dla oznaczenia określenia złożonego, składającego się z więcej niż jednego wyrazu, które wielokrotnie powtarza się w tekście aktu normatywnego, można wprowadzić jego skrót. Ponadto w myśl ust. 4 wymienionego przepisu skrót nie wprowadza się w tym samym przepisie, w którym formułuje się definicję. Przedmiotowe określenie nie zostało, co prawda zdefiniowane, jednakże jego skrót został wprowadzony w niewłaściwym przepisie.

Propozycja poprawek:

- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 2 skreśla się wyrazy ", zwanym dalej "katalogiem";
- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 7 po wyrazie "katalog" dodaje się wyrazy "audycji udostępnianych publicznie w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie";
- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 10 po wyrazie "katalogu" dodaje się wyrazy "audycji udostępnianych publicznie";
- w art. 1 w pkt 24, w art. 20e w ust. 1 w pkt 1 po użytym po raz pierwszy wyrazie "katalogu" dodaje się wyrazy "audycji udostępnianych publicznie w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, zwanym dalej "katalogiem";

5. W art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 3 w została zawarta definicja odpowiedzialności redakcyjnej. W jej świetle odpowiedzialnością redakcyjną jest sprawowanie faktycznej kontroli nad wyborem audycji i sposobem ich zestawienia w programie lub w katalogu, co **nie uchybia zasadom odpowiedzialności prawnej za treść audycji lub świadczenie usługi**. Ostatnie zdanie zawarte w tej definicji na charakter niezasadnego przypomnienia, iż osoba sprawująca faktyczną kontrolę nad wyborem audycji ponosi także odpowiedzialność prawną za jej treść.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 3 skreśla się wyrazy "nie uchybia to zasadom odpowiedzialności prawnej za treść audycji lub świadczenie usługi;";

6. W art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 22 w definicji ukrytego przekazu handlowego użyte zostało wyrażenie "publiczności". Natomiast w świetle ustawy o radiofonii i telewizji audycje, programy oraz przekazy kierowane są do odbiorców. W związku z powyższym należy ujednolicić terminologię, jaką posługuje się ustawa w tym zakresie.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 22 wyraz "publiczności" zastępuje się wyrazem "odbiorców";

7. W art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 23 i 24 w definicjach lokowania produktu oraz lokowania przekazu wskazano, że lokowań tych dokonuje się w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie. Wykładnia literalna wymienionych określeń kłóci się z wykładnią systemową. Opłaty mają charakter obciążeń i są swego rodzaju daniną. Stanowią formę ekwiwalentu za np. czynności organów administracji publicznej podejmowanych w indywidualnych sprawach. Natomiast wynagrodzenie to wypłaty pieniężne oraz wartość

tw. świadczeń w naturze (towary, materiały, usługi itp.) lub ekwiwalenty wypłacane pracownikom lub innym osobom fizycznym przez pracodawcę za wykonaną na jego rzecz pracę.

Propozycja poprawek:

- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 23 otrzymuje brzmienie:

"23) lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na odpłatnym przedstawieniu lub nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi";

- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 24 otrzymuje brzmienie:

"24) lokowaniem tematu jest przekaz handlowy polegający na odpłatnym nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w scenariuszu lub liście dialogowej audycji";

8. W art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 27 - poprawka redakcyjna - spójnik "lub" użyty na końcu wyliczenia ma zastosowanie do każdego z wyliczanych elementów.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w pkt 27 wyrazy "lub osoba prawna," zastępuje się wyrazami "osoba prawna";

9. Art. 1 pkt 10, art. 14a ust. 1 pkt 4. W myśl tego przepisu nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji umożliwiających identyfikację programu i jego nadawcy, a w szczególności do informacji o danych kontaktowych, w tym adresu korespondencyjnego, adresu poczty elektronicznej oraz witryny internetowej. Należy zauważyć, że można udostępniać informacje za pośrednictwem witryny internetowej, ale witryna ta musi posiadać adres strony internetowej. W związku z powyższym należy doprecyzować wskazany przepis w tym zakresie, a także usunąć zbędne powtórzenie.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 10, w art. 14a w ust. 1 w pkt 4 wyrazy "adresu poczty elektronicznej oraz witryny" zastępuje się wyrazami "poczty elektronicznej oraz strony";

10. W art. 1 w pkt 11 w lit. b, w ust. 2a i 2b należy wprowadzić zmiany redakcyjne polegające na usunięciu zbędnych powtórzeń.

Propozycja poprawek:

- w art. 1 w pkt 11 w lit. b, w ust. 2a skreśla się wyrazy "5-24";
- w art. 1 w pkt 11 w lit. b, w ust. 2b skreśla się użyte po raz drugi wyrazy "18 miesięcy";

11. Art. 1 pkt 14, art. 16 ust. 3. Poprawka redakcyjna mająca na celu zastosowanie przyjętego sposobu oznaczania jednostek czasu, a tym samym ujednoczenie terminologii, jaką posługuje się ustawa.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 14, w art. 16 w ust. 3 i 5 skreśla się wyraz "zegarowej";

12. Art. 1 pkt 14, art. 16 ust. 6. W myśl tego przepisu bloki programowe poświęcone wyłącznie telesprzedaży powinny być wyraźnie oznaczone w sposób wizualny i dźwiękowy oraz nadawane w sposób nieprzerwany przez co najmniej 15 minut. Do bloków takich nie stosuje się ograniczenia określonego w ust. 3. Przytoczony przepis nie zawiera żadnego ograniczenia czasowego w zakresie nadawania wymienionych bloków programowych. W zestawieniu z innymi regulacjami o zbliżonym charakterze, które zawierają tego rodzaju ograniczenia, pojawia się wątpliwość co do intencji ustawodawcy w tym zakresie.

13. W art. 1 w pkt 14, w art. 16a w ust. 6 został zawarty zakaz przerywania określonych audycji w celu nadania reklam lub telesprzedaży. Należy zauważyć, że ust. 7 tego artykułu również zawiera tego rodzaju zakaz w odniesieniu do audycji w programach publicznej radiofonii i telewizji, z pewnym wyłączeniem. Z uwagi na powyższe, wydaje się zasadnym połączenie tych przepisów, które jednocześnie pozwoli na uniknięcie zbędnych powtórzeń.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 14, w art. 16:

a) w ust. 6 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

"5) audycji w programach publicznej radiofonii i telewizji, z wyjątkiem audycji, o których mowa w ust. 2.";

b) skreśla się ust. 7;

14. W art. 1 pkt 16. Konstrukcja art. 16c jest niezgodna z § 7 Zasad techniki prawodawczej, w myśl którego zdania w ustawie redaguje się m.in. zgodnie z powszechnie przyjętymi

regułami składni języka polskiego. W związku z tym przepis ten wymaga odpowiedniej modyfikacji.

Ponadto z uwagi na to, że w art. 17a ust. 1 wskazano, że lokowanie produktu jest dopuszczalne wyłącznie w określonych przypadkach, należy rozważyć zasadność wprowadzania tego zakazu w art. 16c, tym bardziej że w art. 17a w ust. 6 został wprowadzony kolejny zakaz dotyczący lokowania produktu.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 16, art. 16c otrzymuje brzmienie:

"Art. 16c. Zakazuje się:

- 1) nadawania ukrytych przekazów handlowych;
- 2) lokowania tematów.";

15. W art. 1 w pkt 18, w art. 17a w ust. 6 zakazane jest lokowanie produktu dotyczące towarów lub usług, o których mowa w art. 16b ust. 1. Należy zauważyć, że w przepis, do którego nastąpiło odesłanie, mówi o jedynie o towarach, a właściwie wyrobach.

W związku z tym zasadnym jest wprowadzenie odpowiedniej zmiany.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 18, w art. 17a w ust. 6 skreśla się wyrazy "lub usług";

16. Art. 1 pkt 20, art. 18a ust.1 i 2 poprawka redakcyjna, mająca na celu zapewnienie skrótości tekstu.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 20, w art. 18a w ust. 1 i 2, w pkt 25 w lit. a , w pkt 10 i w art. 8 skreśla się użyte po raz drugi wyrazy "osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu";

17. W art. 1 pkt 23, art. 20c - poprawki redakcyjne i doprecyzowujące:

Propozycja poprawek:

- w art. 1 w pkt 23, w art. 20c w ust. 3:

- a) po wyrazie "dostęp" dodaje się wyraz "do";
- b) wyrazy "nie dłuższych" zastępuje się wyrazami "trwających nie dłużej";

- w art. 1 w pkt 23, w art. 20c w ust. 4 w pkt 1:

- a) po wyrazie "fragmenty" dodaje się wyraz "transmisji";
- b) wyrazy "wymiarze krótkiej informacji o wydarzeniu, nie dłuższej" zastępuje się wyrazami "formie informacji o wydarzeniu, trwającej nie dłużej";

18. W art.1 pkt 24, w art. 20d w ust. 4 konsekwentnie należy doprecyzować, o jakiego rodzaju stosowanych zabezpieczeniach dostawcy usług audiowizualnych na żądanie są obowiązani informować Krajową Radę Radiofonii i Telewizji.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 24, w art. 20d w ust. 4 po wyrazie "zabezpieczeniach" dodaje się wyrazy "technicznych, o których mowa w ust. 1";

19. Ponadto w art. 20d ust. 5 należy doprecyzować, że to nie małoletni mają być chronieni w audiowizualnych usługach na żądanie, lecz małoletni mają być chronieni przed szkodliwymi dla nich treściami w audiowizualnych usługach na żądanie.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 24, w art. 20d w ust. 5 po wyrazie "małoletnich" dodaje się wyrazy "przed szkodliwymi dla nich treściami";

20. Art. 1 pkt 26 i art. 4. W świetle przyjętych rozwiązań nie wymaga uzyskania koncesji rozpowszechnianie programów telewizyjnych wyłącznie w systemach teleinformatycznych, chyba że program taki ma być rozprowadzany naziemnie, satelitarnie lub w sieciach kablowych. Zbliżona regulacja dotyczy Z literalnego brzmienia przepisu wynika, że nie wymaga uzyskania koncesji rozpowszechnianie programów **wyłącznie** w systemach teleinformatycznych, a zatem zbędnym jest doprecyzowywanie, że rozpowszechnianie tych programów w innej formie nie wymaga koncesji.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 26 skreśla się wyrazy ", chyba że program taki ma być rozprowadzany naziemnie, satelitarnie lub w sieciach kablowych";

- w art. 4 skreśla się wyrazy ", które nie są rozprowadzane naziemnie, satelitarnie lub w sieciach kablowych";

21. W art. 1 w pkt 32, w art. 44 w ust. 3 w pkt 1 sprecyzowano, że zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1 wskazuje wnioskodawcę, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt. Wymieniony przepis wymaga zmian redakcyjnych, z uwagi na to że zawiera zbędne informacje, które nie mają charakteru normatywnego (zapewniający skuteczny i szybki kontakt). Ponadto należy doprecyzować, że w wymienionym zgłoszeniu wskazuje się adres siedziby lub miejsca zamieszkania wnioskodawcy, z uwagi na to, że do tego rodzaju

danych ustawodawca nawiązuje w ust. 6 tego artykułu. Należy dodać, że analogiczna redakcja została przyjęta w art. 1 w pkt 33, w art. 44a w ust. 3 w pkt 1 i w art. 1 w pkt 45a w ust. 2 w pkt 1, które również wymagają wprowadzenia odpowiednich zmian.

Propozycja poprawek:

- w art. 1 w pkt 32, w art. 44 w ust. 3 w pkt 1, w art. 1 w pkt 33, w art. 44a w ust. 3 w pkt 1 i w art. 1 w pkt 45a w ust. 2 w pkt 1 wyrazy "jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt" zastępuje się wyrazami "adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej";

22. W art. 1 w pkt 32, w art. 44 w ust. 6, w art. 1 w pkt 33, w art. 44a w ust. 4 i w art. 1 w pkt 45a w ust. 3 sprecyzowano, że wpis do odpowiednich rejestrów oraz wpis do wykazu zawiera w **szczegółności** dane, o których mowa we wskazanych przepisach. Przepisy te zawierają zamknięty katalog informacji. W związku z tym zastosowanie wyrazu w "szczegółności" sugeruje, że w wymienionych rejestrach oraz wykazie mogą być zamieszczane także inne informacje. Jeśli intencją ustawodawcy było zamieszczanie w określonych rejestrach i wykazie jedynie informacji wskazanych w określonych przepisach, to należy wprowadzić odpowiednie poprawki.

Propozycja poprawek:

- w art. 1 w pkt 32, w art. 44 w ust. 6, w art. 1 w pkt 33, w art. 44a w ust. 4 i w art. 1 w pkt 45a w ust. 3 skreśla się wyrazy "w szczególności";

23. W art. 1 w pkt 32, w art. 45a w ust. 1 ustawa mówi o "dostawcy audiowizualnej usługi medialnej na żądanie". Natomiast w pozostałych jednostkach redakcyjnych tego artykułu posługuje się pojęciem "dostawca usługi medialnej". Zgodnie z § 10 Zasad techniki prawodawczej do oznaczania jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami. W związku powyższym oraz w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych należy wprowadzić stosowne zmiany.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 32, w art. 45a w ust. 2 w pkt 1 i w ust. 4 wyrazy "usługi medialnej" zastępuje się wyrazami "audiowizualnej usługi medialnej na żądanie";

24. W art. 1 w pkt 37, w art. 46a ust. 2 ustawa mówi, że środki, o których mowa w ust. 1, muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalny do zamierzonych celów oraz gdy zostały spełnione następujące warunki:

1) Krajowa Rada powiadomiła Komisję Europejską i państwo członkowskie, w którym nadawca ma swoją siedzibę, o zamiarze podjęcia takich środków i uzasadniła swoją ocenę oraz

2) Komisja Europejska stwierdziła, że środki te są zgodne z prawem unijnym.

Zestawiając treść ust. 1 i 2 art. 46a należy stwierdzić, że w ust. 1 mówi o wykreśleniu projektu z rejestru i jest to jedyny środek, jaki może być zastosowany, w przypadku gdy nie nastąpi zaniechanie naruszeń w określonym czasie. W myśl ust. 1 Krajowa Rada jedynie miała obowiązek zawiadomić określone podmioty o zaistniałych naruszeniach. Natomiast w ust. 2 pkt 1 nakłada się na ten podmiot obowiązek uzasadnienia bliżej nie określonej oceny. Ponadto art. 46a ust. 2 pkt 1 częściowo zawiera powtórzenie treści zawartej w ust. 1 tego artykułu. W związku powyższym pojawiają wątpliwości, co do wzajemnej relacji wskazanych przepisów, a w szczególności zasadności zamieszczenia wart. 46a ust. 2.

25. W art. 1 w pkt 37, w art. 46a w ust. 2 w pkt 2 należy wprowadzić zmianę redakcyjną.

Propozycja poprawki:

- w art. 1 w pkt 37, w art. 46a w ust. 2 w pkt 2 wyraz "unijnym" zastępuje się wyrazami "Unii Europejskiej";

26. W art. 2 należy wprowadzić poprawkę redakcyjną w celu podania, zgodnie z Zasadami techniki prawodawczej, pełnego tytułu i adresu publikacyjny aktu prawnego, do którego następuje odesłanie.

Propozycja poprawki:

- w art. 2 wyrazy "których działalność regulują odrębne przepisy" zastępuje się wyrazami "o której mowa w ustawie z dnia 31 lipca 1997 r. o Polskiej Agencji Prasowej (Dz.U. Nr 107, poz. 687 w późn. zm.)";

Ponadto należy stwierdzić, że przedmiotowa ustawa może wywoływać wątpliwości interpretacyjne oraz powodować problemy z jej stosowaniem, z uwagi na to, że:

1) posługuje się takimi pojęciami, jak samoregulacja i współregulacja jednocześnie ich niedefiniując;

- 2) stosuje pojęcia nieostre np. "treści poważnie naruszające przepisy", "w celu zastosowania odpowiedniego rozwiązania", "obiektywnie niezbędne środki".

Danuta Drypa
Główny legislator